

RONIL CAINE

JÁDESÁRKÁNY
FALKA

Lőrinc L. László 80. születésnapjára

NOVELLA

RONIL CAINE

JÁDESÁRKÁNY FALKA

Ingyesen olvasható novella.

Közlése, nyomtatása, megjelentetése
a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos.

Ha megosztanád, akkor ezt az eredeti
linkkel tedd meg:

ronilcaine.com/jadesarkanyfalka

© 2019 Zelnik Péter Zénó

*Lőrincz L. Lászlónak szeretettel,
80. születésnapjára.*

*Bármilyen hasonlóság az LLL regényekkel,
vagy utalás azokra
nem a véletlen műve.*

1.

Boldog születésnapot!

Harmincnyolcadik születésnapomon néhány barátom meglepett egy üveg bourbonnel londoni lakásomban. Az lett a vége, hogy hajnalig ittunk és sztorizgattunk. Három órát hagyott aludni a sors, aztán csengetésre ébredtem. Gondoltam valamelyik lökött itt hagyta a kulcsát, de tudtam, hogy egyikük sem egyedül él, így erre annyi esély van, mint hogy egy kínai porszívóügynök áll majd az ajtóban.

Felkeltem, majd iszonyatos fejfájással küzdve átvonszoltam magam a lakáson, és ajtót nyitottam. Egy feltűnően csinos, kínai nő állt ott szürkés-kék kosztümben, kellemes illat áradt felőle, és barátságosan rám mosolygott. Ebből tudtam, hogy nagy bajkeverő lehet, de talán nem bérgyilkos, és semmiképpen sem porszívóügynök.

– Jack Nelson? – kérdezte, de úgy hangzott, hogy: Se Neszon.

– Magának mindenképpen.

– Egy megbízást hoztam önnek, amivel pár nap alatt egymillió dollárt kereshet.

– Ez nagyon rossz vicc, hajnali kilenckor.

– Itt vannak a repülőjegyeink – mondta, és blézere belső zsebéből elővette a telefonját, aminek a kijelzőjén, ott voltak a digitális beszállókártyák vonalkódjai.

– Nem lehetne holnap... – közben végig az ajtófélfába kapaszkodtam. Nem tudtam eldönteni, hogy csak fáradt vagyok vagy még részeg.

– Már holnap van, Mr. Nelson. Sajnos nem várhat az ügy.

– Egy pillanat – mondtam, és felemeltem a mutatóujjam, egészen a derekamig sikerült. – Maga kínai.

– Én is úgy tudom.

– Ki a megbízója?

– Mr. Hao.

Több kérdésnek nem volt helye. Mr. Haoról mindenki halott már. Kína szupergazdag ingatlan- és műkinckereskedője. Egy beláthatatlan méretű cégbirodalom ura. Ha ő ajánl megbízást, akkor ott biztosan nagyon sok pénzről van szó, és ha engem kér fel, akkor műkinck lesz a dologban. De milyen műkinck az, aminek az előkerítése megér neki egymillió amerikai ropogóst?

Gyorsan átgondoltam ki verhetne át egy ilyen csapdával, de senki sem jutott eszembe. Mégsem jött meg a kedvem a dologhoz, pedig ennyi pénz azért még elfért volna a számlámon. Az sem zavart egy cseppet sem, hogy Hao dollárban számol font helyett.

- Nem átverés, Mr. Nelson – mondta a kínai nő.
- Igen, én is erre a következtetésre jutottam.
- Akkor mehetünk?
- Egy zuhanyzás belefér?
- Itt megvárom.
- Nem tart velem?
- Itt megvárom.

2.

Mr. Hao

A London-Sanghai távolság 5720 mérföld, amit tizenkét óra alatt tesz meg a repülőgép. Ez másnaposan 5720 évnek tűnik. Egyszer sikerült elaludnom, akkor nagyapámról álmodtam, holott csak egyszer találkoztam vele, és inkább fényképekről emlékszem rá. A Nagy Sam Nelson, a magán-detektív és kalandor. Mindig is olyan akartam lenni mint ő, de a magánnyomozói engedélyhez több komolyság kellett volna, így végül egy utazó történész lettem. Mellékállásban műkincseket szerzek be vagy kutatok fel *különféle* gyűjtőknek. Igen, a különfélebe belefér a kétes múltú is.

Felriadtam, mert elől felsírt egy gyerek. A fejfájás még nem múlt el, de már inkább zsibbadás volt.

A kínai nőt, aki kísért Ms. Cheng-nek hívták. Megtudtam, hogy tíz éve dolgozik már Mr. Haonak, akit a világ legokosabb emberének, és legügyesebb kereskedőjének tart. Meg kellett említenie, hogy nincs köztük semmi, gondolom büszkeségből. Az én feladatomról nem beszélt, biztos nem akarta lelőni a poént.

Miután leszálltunk, elegáns autó vitt minket Hao főhadiszállására. Mr. Hao alacsony, de jó kondiban lévő ötvenes férfi volt. Elegáns öltönyben fogadott, és egy ülőgarnitúrához invitált.

– Mr. Nelson, köszönöm, hogy eljött. Kér valamit inni? Egy gyógsört! – gondoltam.

– Vízet, köszönöm – mondtam. Ms. Cheng magunkra hagyott, közben egy chöngszámot viselő, fiatal lány tálcát hozott be, rajta a vízemmel, és egy himalájai teával Mr. Haonak.

– Ahogy Ms. Cheng elmondta önnek, az ügy, ami miatt idehívtam, roppantul sürgős, és ahogy azt ön is sejti, nagyon sok pénzről van szó.

– A pénzhez nem értek, csak a műkincsekhez.

– Éppen ezért hívtam ide önt. Nagy tisztelője vagyok a nagyapja munkásságának, és önről is sokat hallottam.

– Köszönöm.

– Mindig is meg akartam kérdezni, hogy az apja is ilyen nagy kalandor volt, mint ön és a nagyapja?

– Nem, ő kihagyta ezt a ziccert.

– De magát kemény fából faragták, jól tudom?

– Nem térhetnénk a lényegre?

– Máris. Feltételezem, hallott már a kínai családi pecsétekről. Bólintottam.

– Mivel ön jobban ért a műkincsekhez, mint bárki, akit ismerek, bizonyára azt is tudja, hogy minden kínai uralkodó használt birodalmi pecsétet, de létezik egy első pecsét, amit Qin Shi Huang császár készíttetett időszámításunk előtt 221-ben, amikor egyesítette Kínát. A pecsét jáde kőből készült, ami akkoriban a legértékesebb anyagnak számított a birodalomban. A markolata sárkányok csoportját ábrázolja, a nyomata pedig azt hirdeti, hogy *„Miután mennyei felhatalmazását megkapta, legyen hosszú és virágzó élete.”*

– Ez rám is rám férne.

– Nos, a pecsét ezer évvel később eltűnt, és a mai napig nem találta meg senki.

– Gondolom találjam meg...

– Nem. Illetve nem egészen. Kiépítettem egy rendszert, ami figyeli a nemzetközi, műkincsekkel foglalkozó oldalakat, és bizonyos szinten a levelezéseket is. A kínai birodalmi pecsét az utóbbi időben többször feltűnt egy műkincskereskedőkhöz köthető csoport levélváltásaiban. Nem sikerült minden e-mailt elcsípnünk, de annyi kiderült, hogy nyomra bukkantak, és ezen a héten Gamanra szigetére utaznak. Reményeim szerint azért, hogy elhozzák onnan.

– Akkor nincs más dolga, mint megvenni tőlük.

– Na igen, csak hogy ők nem nekem dolgoznak, hanem valaki másnak, aki nem fogja eladni, vagy csak irreálisan magas áron.

– Majd a kínai állam megveszi.

– Biztosan így lenne, de nekem ez sem jó megoldás. Én szeretném a pecsétet Kínának adományozni, amivel nemzeti hőssé válnék, és minden kapu megnyílna előttem.

– Ha el kell venni tőlük, arra talál nálam rátermettebb embert is.

– Az istenért, Nelson, ne keresse már magát, egymillió dollárt kap ezért a megbízásért!

– Mit akar, mit tegyek?

– Máris mondom. Kövesse a csoportot, és ha tényleg a pecsétért mennek, szerezze meg bármi áron. Lehetőleg csendesen, csellel vagy pénzzel.

– Megértettem.

– Remek. Úgy gondoltam segítek egy kicsit. Itt ez a kis eszköz, ami egy ultrahangos szkennert. Beleprogramoztuk a pecsét háromdimenziós modelljét. Képes megtalálni a pecsétet mondjuk egy nagyobb halom alján vagy egy ládában, anélkül, hogy kinyitná.

Hao kezembe nyomta a mobil méretű tárgyat, én pedig eltettem a zakóm belső zsebébe.

– Egy kép a pecsétről – mondta, és elém rakott egy nagyított, szépen kidolgozott digitális rajzot.

Lefényképeztem a telefonommal.

– Egyéb? – kérdeztem.

– Itt van némi készpénz, és egy repülőjegy Szingapúrba. Ott keresse meg ezt a bárt, és benne Lian-t. Van hajója, és ismeri a helyieket, sok mindenben fog tudni segíteni.

Ezt a képet kivételesen eltettem papír formájában. Egy harmincöt körüli, gyér szakállú, barnaképű srácot kellett keresnem.

– Ha ilyen jó kapcsolatai vannak, miért nem küldi oda a saját embereit?

– Nincs olyan emberem, aki ilyen feladatra alkalmas. Sokféle képesség kell ehhez az akcióhoz, amik magában mind megvannak.

Elengedtem a fülem mellett a hízelgést, mert tudtam, hogy arról van szó, hogy én feláldozható vagyok.

Megrezdült a telefonom. Megnéztem, és kiírta, hogy a számlámra megérkezett háromszázezer dollár.

– Előleg – mondta Mr. Hao.

Köszönésképpen megemeltem a telefonom, mire ő bólintott.

– A csoport vezetője egy Emil Targa nevű férfi – folytatta. – Itt van róla is egy fotó. Annyit tudunk róla, hogy különféle megbízóinak szerez be bármit, amiért megfizetik. Nem egyedül dolgozik, de szerény kísérete lesz, talán három fő.

Ez a fénykép már profibb volt. Targa negyvenöt körüli exkommandósnak tűnt, de közben intelligensnek is. Szigorú tekintete eszembe jutatott egy sort valamelyik régi regényből: «nagyjából annyi humorérzéke lehet, mint egy lapulevelet rágó tehénnek.» Úgy tűnik emberemre akadtam – gondoltam.

– Na, és a sziget? – kérdeztem. – Sosem hallottam róla.

– Gamanra, igen. Azért nem hallott róla, mert nincs is rajta a térképen. Ez egy kalózsziget három ország határán. A Malakaszorosban tevékenykedő kalózbandák főhadiszállása.

– Ha ennyire ismert, miért nem számolják fel.

– Nos, itt többről van szó, mint hajók kirablásáról, a sziget egy önálló városállamként működik, és része a térség kereskedelmi láncának, még a jelentős feketegazdaság ellenére is. Nagyon sok pénzük van, így mindenkit a zsebükbe tartanak, aki árthatna nekik. Az országok egymás között passzolgatják a felelősséget, hogy kinek kéne lépnie, a szállítmányozókat pedig kifizetik a biztosítók, akiknek viszont nincs túl nagy befolyásuk. Azonkívül még így is bőven megéri nekik. Az is sokat számít, hogy a régió drogkereskedelméből a gamanraiak kimaradnak, így a hatóságok szemében csak egy gettó az a sziget, amit jobb nem bolygatni. Néha vannak razziák, de csepp a tengerben.

Rövid ideig elgondolkodtam a hallottakon.

– Kalózok? – kérdeztem.

– Ne a filmekre gondoljon, Mr. Nelson. Ez egy modern sziget-állam, mai fegyverekkel és technológiával. Közelebb állnak Svájc-hoz, mint Stevenson Kincses szigetéhez. Egyébként réges-régen Szingapúr is ilyen volt, de aztán onnan kiszorultak a kalózok.

– Ma pedig ott követik el a legkevesebb bűncselekményt. Na igen, de nekem nem Szingapúr lesz a végállomás, hanem Gamanra. Őszintén szólva nem sok esélyt látok, hogy ezt élve meg lehet úszni. Ha nem a műkincsvadász csoport leplez le, akkor a kalózok csinálnak ki.

– Kétségtelen, hogy némi kockázatot vállalnia kell, de mégiscsak egymillió dollárért dolgozik, nem egy üveg bourbonért. Nekem ez az ügy rendkívül fontos. Fontosabb, mint eddig bármi az életemben. Eddig csak egy kudarcom volt, a föld alatti piramist egy tudóscsoport előbb találta meg, mint az én kutatóim, de ezt leszámítva mindig megszereztem, amit akartam. Kérem, ne hagyjon cserben – széttárta a karját, és mosolygott. – Ha valaki képes ezt megcsinálni, akkor az ön.

– Jól van – mondtam végül –, nézzük meg mit lehet tenni.

3.

Sanghaji éjszaka

Este tíz órára értem a szállásomra, a gépem pedig reggel 6-kor indult, így rögtön biztos lett, hogy most sem fogom kialudni magamat. A másnaposságot pedig görgetem tovább magam előtt, mint egy hólabdát.

Töltöttem egy bourbont a legjobból, amit a bárból fel tudtak hozni a szobámba, majd kiültem a teraszra, és néztem a város fényeit. Nem az a fajta vagyok, aki könnyen megijed, de ez az út most tényleg eléggé húzósnak tűnt.

Alig hallottam meg, de valaki kopogott. Talán a pincér, hogy mégis talált egy jobb whiskeyt. Kinyitottam, és Ms. Cheng állt az ajtóban. Huszonnégy órán belül már másodszor.

– Jó estét! – mondta. – Ne haragudjon, hogy zavarom, Mr. Nelson, de meg akartam kérdezni, hogy nincs-e szüksége segítségre.

– Jó estét, Ms. Cheng. Jöjjön be! Nem zavar.

– Kérem, mondja, hogy van valami terve a pecsét megszerzésére.

– Kedves, hogy így aggódik értem. Még nincs kész tervem, de nem is ismerek minden részletet.

– Maga jó ember, és azt hiszem Mr. Hao ezúttal túl messzire ment.

– Tudok magamra vigyázni.

– Igen, hogyne, de ez akkor sem helyes.

– Mr. Hao küldte? – kérdeztem, bár efelől nem voltak kétségeim.

– Nem. Nem tudja, hogy itt vagyok.

– Elhiszem. – Nem hittem.

– Ne vállalja el, kérem! Meg fogják ölni.

– Magát ez miért zavarja ennyire?

– Hát... mert... tetszik nekem, Mr. Nelson. Az első pillanattól kezdve.

– Nos..., ön is nagyon csinos...

Megfordult és távozni készült.

– Bocsásson meg, amiért zavartam.

Megfordult, de nem indult el. Aztán hirtelen visszafordult felém.

– Hadd menjek magával! – mondta.

– Ez nem túl jó ötlet. Túl veszélyes.

– Sokat segítenék! Higgye el! Értek valamit a fegyverekhez és tudok vezetni autót és motorcsónakot is.

Bár el tudtam képzelni olyan forgatókönyvet, hogy kettesben ezzel a csinos teremtéssel legyőzzük a rosszfiúkat, majd egymás karjában elhajózunk egy titkos bungalóba, de sajnos semmi esély rá, hogy így alakuljon a történet. Megcsóváltam a fejem.

Ekkor a karomba ugrott, és nem is távolodott el tőlem az ezt követő másfél órában, akár az ágyon feküdtem, akár a földön. Minden bizalmatlanságom elszállt, és valahogy még kevésbé érdekelt a pénz, mint eddig bármikor. De már igen mondtam, az pedig erősebb kötelék számomra, mint egy birodalmi pecsét lenyomata.

4.

Edi Kun

Három és fél órát sikerült aludnom, amitől csak még rosszabb lett. A másnaposság – ami most már harmadnaposság –, a jet lag és az időeltolódás olyan állapotba taszított, mintha egész hétvégén egy varázsgomba versenyen zsúriztem volna.

Felültem egy gépre, és Szingapúrba repültem. Útközben írtam egy régi ismerősömnek, hogyha még ott lakik, és életben van, akkor találkozzunk.

Szerencsére, vagy azért, mert tényleg régen láttuk egymást Edi Kun szabaddá tette magát aznap estére.

Kivettem egy szobát, lezuhanyoztam, majd ledőltem az ágyamra, de olyan régóta voltam fáradt, hogy a testem elfelejtette, hogyan kell elaludni. Csak forgolódtam a kintről beszűrődő poros város-zajban. Már kétszer jártam itt, de Szingapúr mindig lenyűgöz. Képtelenség jól emlékezni rá.

Viszont legalább volt időm elmélkedni azon, amiket Mr. Hao mondott. Valami tervre szükségem lesz, különben zsákban térek vissza Londonba, ha egyáltalán.

Elmentem vacsorázni, aztán este nyolckor megérkezett Edi is. Mióta nem láttam szakállat növesztett és megöszült kicsit a halántéka.

– Jack!

– Edi!

Megöleltük egymást, majd leültünk az asztalhoz. Kétszer dolgoztam együtt Edivel, és mindkét alkalommal sok pénz kerestünk, de főleg megúsztuk ép bőrrel, ami annak köszönhető, hogy megbízhattunk egymásban, és profik voltunk abban, amit csináltunk.

Kun Eduárd Magyarországról költözött Szingapúrba, és nem akart elmenni innen, az én hazám viszont London, így aztán amolyan távbarátok voltunk, de már egy éve nem beszéltünk egymással sajnós.

– Újabb meló a keleten? – kérdezte, majd intett a pincérnek, és kért tőle két sört és két bourbont, amire egyáltalán nem vágytam ilyen kicsavart állapotban.

– Igen, de ezúttal egyedül.

– Hogy-hogy?

– Túl veszélyes. Csak egyedül van esélyem.

– A veszélyt már nem vállalom.

– Megöregedtél?

– Azt azért nem, de tartottam egy nagyobb szünetet, és egy kicsit utazgattam Ázsiában. Kerestem önmagam. Az egyik Nepáli túrámon megjelent Szindzse szeme, és egy kolostorban megtaláltam a lelki békémet. Sokat beszélgettem ott egy idős rinpócséval, akit Blogzangnak hívtak. Állítólag már százötven éves. Azóta megbékéltem a világgal és magammal. Nem keresem a bajt, és az is elkerül engem.

– Nem semmi! Nos, nem társért jöttem most, hanem kéne pár cucc.

– Már visszavonultam, de azért vannak még kapcsolataim.

Átadtam neki egy kis papírt, ő halkán olvasta fel a szakállába dörögve.

– Időzíthető robbanószerkezet, nyomkövető, légmentesen záródó fémdoboz, 38-as Smith & Wesson...

– Nos?

– Megoldható.

– Mikorra? Mert eléggé sietnem kellene.

– Holnap délutánra megszerzem, hova vigyem.

– A kikötőbe.

– Jól van, haver. Ott leszek.

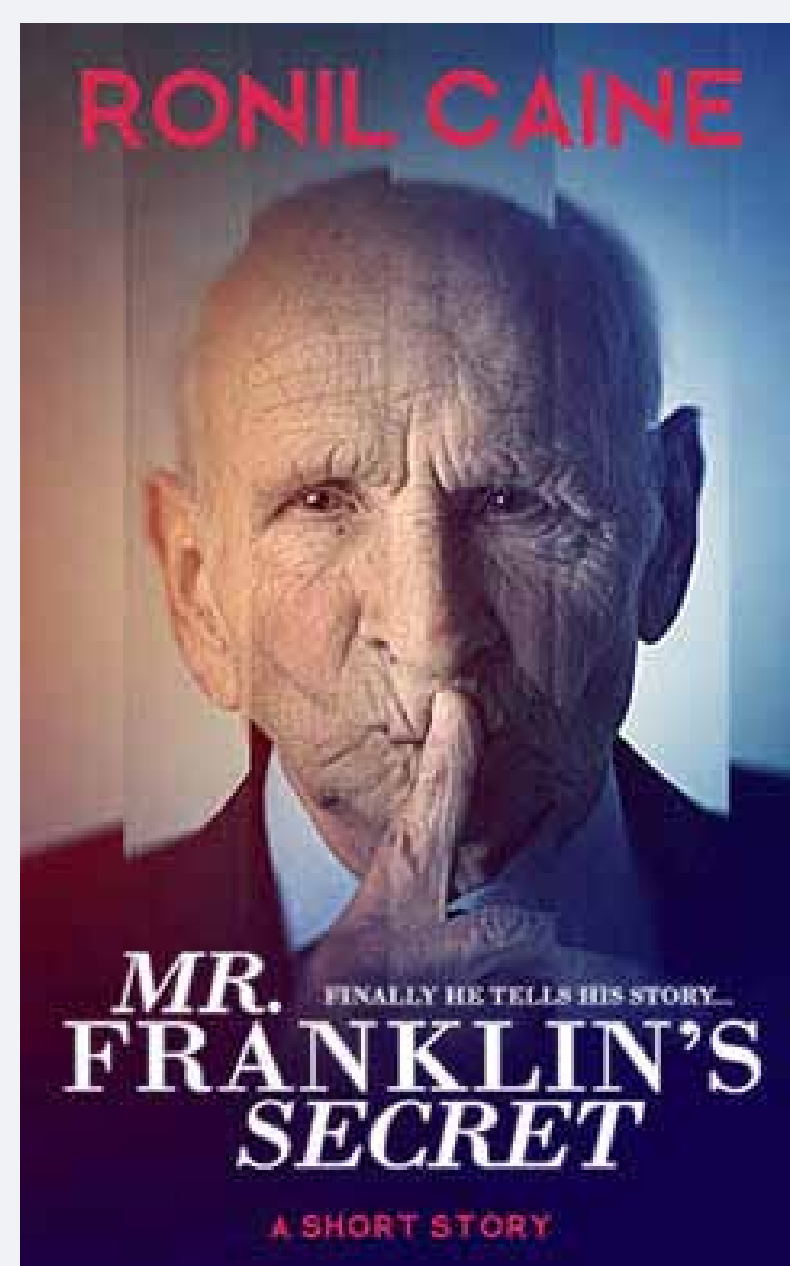
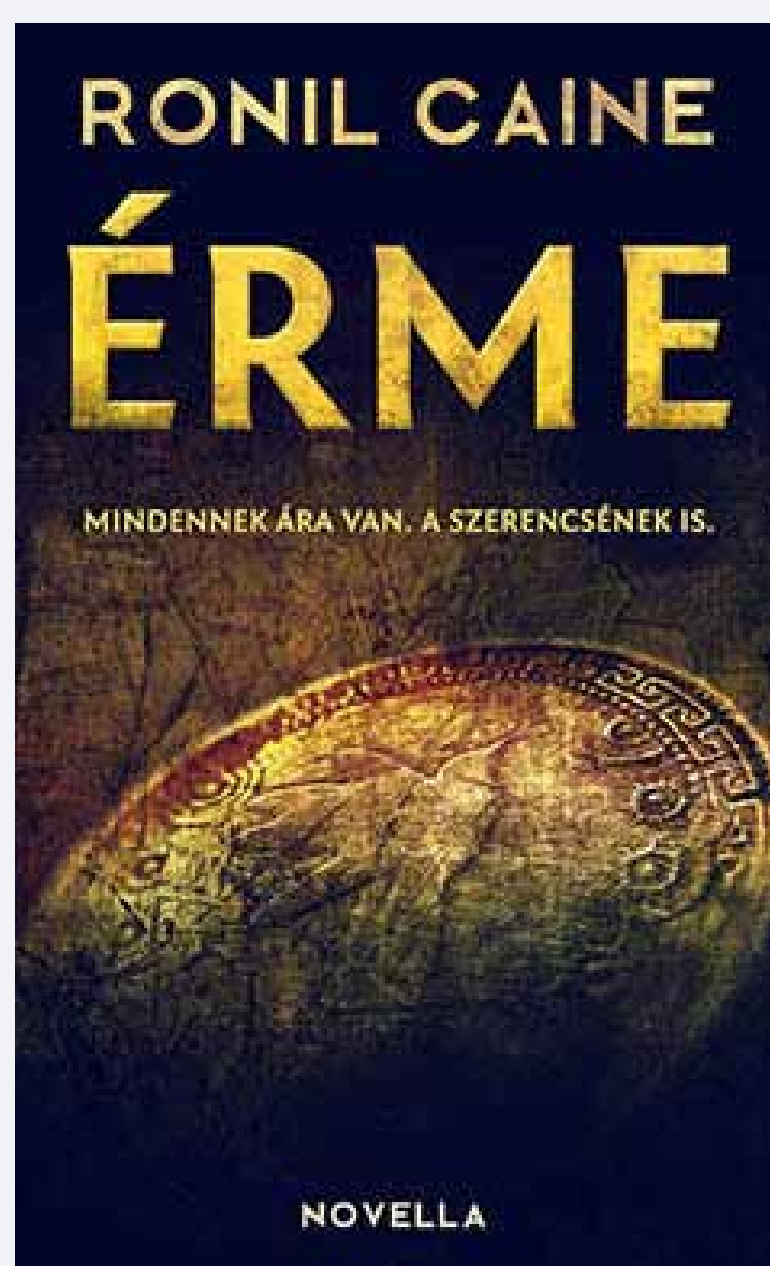
– Milyen az élet Londonban?

– Egész jól megvagyok.

– Mesélj valami érdekeset.

Meséltem neki kalandjaimról, a Vörös nap világáról és nagyapám ügyeiről, amiket ismertem. Ő is mesélt a szép és a vad keletről. Nem emlékszem, miként vonszoltam vissza magam a szálásra, de ruhástól aludtam el, keresztbe az ágyon.

Tudtad?

A ronilcaine.com oldalon további sci-fi, horror és misztikus műfajú novellát tölthetsz le ingyenesen.

Link:

<https://ronilcaine.com/scifi-novellak/>

5.

Targa

Reggel hatkor indultam a reptérre. Öt óra repülés után taxi vitt a szingapúri kikötőbe, ahol *végestelen-végig* magánhajók és kisebb halászhajók sorakoztak. Távolabb, óriási szállítóhajók és a daruk, amik megtöltik a bendőjüket konténerkoszttal. A pára és a szmog fullasztóvá tette a meleget.

Megkerestem azt a bizonyos bárt, amit Mr. Hao ajánlott. Pár matróz és kereskedő ücsörgött néhány asztalnál, de a forgalom igen gyér volt a kikötői nyüzsgéshez képest. A pult mögött egy thai nő állt, odaléptem hozzá.

– Helló! Itt van Lian? Liant keresem.

– Lian? – Az egyik sarokba mutatott, ahol egy férfi ücsörgött magában és valami vékony füzetet olvasott. – Kér valamit?

– Egy kávét, feketén.

Odamentem Lianhoz, és leültem mellé. Nem ismertem meg, mert tíz évvel idősebb volt, mint a fotón.

– Hello, Lian!

– Ki maga?

– Mr. Hao küldött.

– Maga az a kincskereső?

– Úgy ám!

A pultosnő letette elém a kávét, Lian egy intéssel jelezte, hogy majd ő állja. Belekortyoltam, borzalmas volt. A Rettenetes Fekete nevet adtam neki.

– Mit tehetek Önért, Mr...

– Nelson. Jack Nelson. Meg kéne találnom ezt a férfit – mutattam neki a fotót Targáról. A napokban járt ebben a kikötőben, sőt talán még itt is van.

– Körbekérdezünk. Jöjjön! – mondta, és felállt az asztaltól, közben kikapta a képet a kezemből.

Lian valószínűleg itt nőtt fel, olyan ügyesen közlekedett, míg én folyton nekimentem valakinek vagy valaminek. Közben tette a

dolgát. Nézelődött, megkérdezett embereket hol angolul, hol májlálul, máskor meg kínaiul, hogy látták-e a képen lévő férfit. Magáról csak annyit mondott, hogy övé a bár, régen halászott, de már nem, és kétévesek az ikrei.

Egy órát mentünk, pontosabban loholtam utána, mire nyomot találtunk. Targa és emberei ott ebédeltek egy fél órája, ahová mi éppen betértünk. Lassabban folytattuk a keresést, aztán egyszer csak kiszúrtam a tömegben. A helyi férfiak átlagmagasságánál jó egy fejjel magasabb volt. Ruházatát tekintve tökéletesen beleolvadt a környezetébe, emellett nem volt oka gyanakodni, hogy valaki követi.

Lian előkészítette a hajóját, közben befutott Edi is, és átadott egy hátizsákot, én pedig adtam neki némi borraivalót Mr. Hao kontójára. Targáék kihajóztak, Lian és én pedig követtük őket az ismeretlenbe.

– Aztán vigyázzon magára! – mondta Lian, ahogy közeledtünk a szigethez.

– Valami konkrétabb jó tanácsa nincs?

– Azt beszélik, a kalózvezért halott kalózok szellemei védik, sőt egész hadserege van elhunyt matrózok szellemeiből.

– Ezt jó tudni – mondtam –, így legalább nem ér majd meglepetés.

Lian értetlenül nézett rám.

– Fura dolgok történnek ezen a szigeten – mondta –, nekem elhiheti, hallok elég meredek történetet odaát.

– Meredek történeteket én is tudok – mondtam.

– Na, mondjon egyet!

– Hallott már a vijjogókról?

– Így név alapján a gyermekeimről lehet szó.

6.

Gamanra

A sziget kikötője hatalmas volt, de szerényebb hajók ringtak benne, mint Szingapúrban. Rengeteg halászhajó, vitorlások, széles teherszállító csónakok és persze rengeteg motoros csónak.

Én lepődtem meg a legjobban, hogy minden feltűnés nélkül kötöttünk ki és szálltam partra. Lian azt mondta egy percig sem marad itt tovább, így visszaindult a hajóval. Én pedig belevetettem magam a sűrűjébe. Az ember egyedül mindig magányosabb idegen országban, mint a szülőföldjén.

A tömeg és a nyüzsgés a Szingapúrral versengett. Férfiak, nők, gyerekek, kutyák macskák mindenfelé. Árusok, kereskedők, kocsmák, nyers zöldségek és grillek illata, és persze megszámlálhatatlan tengeri herkentyű savanykásan fanyar szaga. De összességében csinos helynek tűnt, és nem egy veszélyes kalóztanyának. Azért egy pillanatig sem felejtettem el, hogy az emberélet itt kevesebbet ér, mint egy fél marék kavics a Csomolungmáról.

A sziget belsejében régi és modern házak keveredtek sok bárral és nyugati stílusú üzletekkel. Autók, tuk-tukok, biciklik, robogók és taxik suhantak a házak között, a gyalogosok pedig hömpölyögtek a járdákon és a zebrákon. Soha nem jártam hasonlóan kusza és sokszínű helyen.

Ahogy egyre beljebb sétáltam a parttól, egyre sötétebb bárók és hotelek sorakoztak, gyanús képű emberekkel.

Targa és emberei egy motelben ütöttek tanyát, én pedig kivettem egy szobát az utca szemközti oldalán. Szállásadóm megkérdezte, mi járatban jöttem a szigetre.

- Műkincseket szeretnék vásárolni.
- Sokan jönnek ezért – mondta. – Meg a nőkért.
- Hallott maga történeteket a kalózvezérről?
- Mindenki hallott, de látni még nem nagyon látta senki.
- Olyat is hallott, hogy szellemekkel cimborál?

RONIL CAINE | JÁDESÁRÁNY FALKA

– A kalózok ritka elvetemült emberek errefelé. Bármit kiné-
zek belőlük, és a szellemeikből is.

7.

Charlie

Az ablakból figyeltem Targáékat. Sajnos eddig nem nyílt alkalom rá, hogy nyomkövetőt tegyek valamelyikükre, ezért résen kellett lennem.

Fél órával később indultak is. Húsz percet sétáltak a városon át egy régi raktárépületbe. Nem tudtam volna észrevétlenül követni őket, ezért úgy döntöttem kint várom meg, amíg végeznek. Ha már náluk lesz a pecsét, talán könnyebb megszereznem, mint egy csapat kalóztól.

Vártam és vártam, de semmi nem történt, és túl nagy volt a csend. Aztán egy fekete kalapos kis maláj férfi jött ki az épületből és beült egy fekete, kétszemélyes autóba, majd elhajtott.

Vártam még egy kicsit, de Targa és bandája továbbra sem akart kijönni. Ilyen jó lehet ott bent nekik?

Besétáltam, mintha enyém lenne az épület. Targa és emberei a földön feküdtek. Nem tűntek túlságosan élettel telinek.

Sietve elmentem a legközelebbi forgalmasabb utcáig, és fogtam egy taxit, aztán abba az irányba kértem a fuvart, amerre a fekete kalapos is ment.

Ekkor jöttem rá, hogy Targa tulajdonképpen olyan volt mint én. Kincseket keres meg pénzért. Sajnáltam őt, úgy tűnik csúnyán beleszaladt a legrosszabba.

De kicsoda ez a kalapos? Nagymenő bérgyilkos lehet, ha négy embert hidegre tett egyetlen hang nélkül.

– Állj! – mondtam a taxisnak, amikor megpillantottam a kicsi fekete autót egy parkolóban. Kiszálltam, és körbenéztem. A környező házak eléggé zártnak tűntek, viszont volt egy pincelejáró, ami nyitva állt, felette egy cégér azt hirdette: ötvös mester.

Lementem és ott találtam az ötvös mestert, pipával a szájában. Egy jókora stukkert tartott a kezében. Vele szemben, a pult másik oldalán a fekete kalapos férfi állt, aki szintén egy pisztolyt

szorongatott. Nem rám fogták őket, sokkal inkább úgy tűnt, hogy áruként nézegették őket. Úgy bámultak engem, mintha egy fényes űrhajóból léptem volna ki csillogós, rózsaszín cowboy jelmezen.

– Jó napot az uraknak – mondtam, ügyet sem vetve a fegyverekre. Nem válaszoltak. – Azt az információt kaptam, hogy itt tudok venni történelmi kínai ereklyéket. Megbízom ilyenek miatt küldött a szigetre.

A két férfi úgy állt a pultnál, mint két viaszszobor egy kalózos kiállításról.

– Rossz helyen járok? – kérdeztem.

– Igen – mondta az ötvös, aki nyilvánvalóan fegyverkereskedő is volt.

– Nem – mondta a fekete kalapos, és letette a stukkert. – Mármint, én tudok magának segíteni. Kérdés az, hogy elég pénz van-e magánál.

– Sok pénzzel érkeztem a szigetre, de természetesen nem hordom magamnál.

– Jöjjön velem! – mondta a kalapos.

Apró autójával egy hatalmas villához vitt, ami a világ összes luxus ingatlanját egyetlen épületben kívánta leutánozni. Útközben elmondta, hogy a legmenőbb kínai műtárgyak Lóng tulajdonában vannak, aki a sziget kalózvezére. Itt lakik.

Egy nagydarab férfi jött ki az épületből fekete kabátban, bordó ingben és fekete nadrágban, fényes bőrcipőben. Nem egy klasszikus kalóz, de azért elég jól hozta a figurát.

– Szia, Charlie! – mondta a kalózvezér a kalaposnak. Fura név egy maláj bérgyilkosnak, nem? Ezzel az erővel Szőrösnadrágú Haraldnak is hívhatnák.

– Főnök – mondta Charlie, a fekete kalapos –, elintéztem a semmirekellőket, itt van a pénzük a kocsiban. Az utolsó fillérig megvan.

– Remek! Remek! És ki ez a sápadt tag veled?

– Engedelmeivel – mondtam –, a nevem Jack Lendvay, és műkinckereskedő megbízomnak keresek különlegességeket.

– Azt mondja, nincs nála a pénze – mondta Charlie.

– Valóban? – kérdezte a kalózvezér. – Pedig pénz nélkül itt nem sokra megy, barátom.

– Van pénzem, mister – mondtam –, csak nem hordom magamnál. Tudja, hogy van ez.

– Jól van! Jól van! Jöjjön beljebb!

Besétáltunk a nappaliba, és leültünk egy hatalmas hófehér kanapéra.

– Mi érdekelné a maga megbízóját?

– Bármilyen kínai ereklye, de főleg a birodalmi, császárhoz kapcsolódó műkincsek.

– Nem sok ilyenem van, ezeket nem a teherhajókon szállítják, hanem kézitáskában, repülőkön. De azért néha leesik ez-az. Véletlenül nem ezt keresi?

Lóng kalózvezér benyúlt egy fiókba, kivette, majd a magasba emelte a kínai pecsétet. Az első birodalmi ereklyét, a pecsétet, amit jádesárkány csoport díszített.

– Nos, ezt pont nem ismerem, de ha jó árat mond, elviszem.

– Tudja, különös, hogy pont most érdeklődött érte egy Emil Targa nevű műkincskereskedő is. Nem ismeri véletlenül?

– Attól tartok nem.

– És éppen, amikor Charlie barátom hidegre teszi őket, feltűnik maga, és ugyanazt az ereklyét keresi. Hát nem különös?

– Valóban az.

– Charlie, kísérd az urat a pincébe.

Charlie rám mosolygott, de bár ne tette volna. A mosolyával patkányt lehetett volna irtani.

8.

A jáde sárkányok ideje

Nem mintha nem sejtettem volna, hogy a kalózvezér átlát rajtam, de nem is ez volt a célom. Most már tudom, hogy a pecsét létezik és itt van. Lóng nagy ember, de azért nem úgy védik a házát, mint egy drogkartell donjának. Ez itt kereskedősziget, nem droghadsereg.

Charlie a fekete kalapjában, egy pisztollyal a kezében kísért a pincéhez, ami – gondoltam – a cellám lesz arra a kis időre, amíg kiszedik belőlem, hogy hol a pénzem. Amikor Charlie a táskámat kérte el, odaadtam, de egy jobb egyenessel együtt. Kihasználtam a pillanatot, amikor a táskára figyelt, és behúztam neki egyet. Kicsavartam a kezéből a pisztolyt, elvettem a kulcsait, majd belöktem a pincébe, és rázártam az ajtót.

Fellopakodtam az épületbe, és elővettem a szkennert. Egyből megtalálta a fiókban heverő pecsétet. Kivettem, és gyorsan elbújtam, mert lépteket hallottam. A távolban Charlie kiáltozott, de alig hallhatóan. Lóng sétált át a nappalin két fegyveres pasassal. Nem hallották meg Charlie-t, és engem sem vettek észre. De az idő nem az én oldalamon állt.

A pecsétet betettem a légmentesen záródó, párnázott fémdobozba, ekkor megrezdült a telefonom.

- Igen? – suttogtam a telefonba.
- Jin vagyok. Hol van?
- Az hosszú lenne.
- A sziget felé tartok. Nem bírtam megállni, segíteni akarok!
- Ez nagyon rossz ötlet.
- Csak mondd mit tegyek!

Bár kész örültség volt Ms. Chengtől, hogy utánam jött, volt ebben valami romantikus, és örültem neki, hogy hamarosan újra láthatom. Na, meg aztán a helyzetemet tekintve, nem jön rosszul a segítség.

– Rendben, várj a kikötőben, írd meg a kikötőhely számát! Állj készen az indulásra. Hamarosan érkezem, ha minden jól megy.

Letettem, majd Charlie kocsjához lopakodtam. Beindítottam és ekkor ordított fel a kalapos férfi a ház ajtajában:

– Ott van!

– Elkapni! – kiáltott Lóng kalózvezér. Két autó indult a – most már saját tulajdonú – kis fekete autóm után.

Bérelt szobámig tartottam az előnyömet, de ott beértek. Bevettem magam a szobába, megnyomtam egyetlen gombot, ami ott várt rám, majd kiugrottam a belső kertre néző ablakon. Amikor üldözőim a bejárathoz értek, a szoba a levegőbe repült. Én rohantam a kikötő felé, míg ők a port törölgették a ruhájukról.

Csak pár percig fogják azt hinni, hogy meghaltam, aztán eloszlik a füst, és nyilvánvalóvá válik, hogy kényelmesen átértem a szoba túoldalára.

Rezgett a telefonom, SMS érkezett. Rápillantottam: 80.

Futottam, ahogy bírtam, lavírozva a járókelők között.

– Gyorsan erre! – mondta Ms. Cheng.

Fekete, testhezálló ruha volt rajta, látszott, hogy akcióhoz öltözött, mint egy nindzsa, de valójában vászonnadrág és hosszú ujjú póló volt csak, de felettébb jól állt neki.

– Jól sikerült a buli? – kérdezte.

– Szereztem pár új barátot.

– Csak nem üldöznek?

– Mondjuk úgy, hogy marasztalnának még egy kicsit.

Beszálltunk a motorcsónakba, és szinte kiugrottunk a kikötőből a nyílt vízre. Mire Lóng és az emberei odaértek, már nem láthattak meg. Két hajóval indultak utánunk. Lóng-nak egyetlen telefonjába került, hogy egy csapat összeverődjön Szingapúrban és várjanak engem a kikötőben. Az én tervem az volt, hogy magamra hívom a rendőröket, akik majd fogadnak a parton, és bekísérnek az őrsre, hogy Lóng emberei ne férjenek hozzám. Ms. Cheng pedig elviheti a pecsétet Haonak. Lassan a vége ennek a rémálom-küldetésnek – gondoltam, amikor leállt a motorcsónakunk.

Ms. Cheng megcsókolt, majd eltolt magától és hátralépett.

– Drága Nelson, kérlek add át a pecsétet, és ugorj a vízbe!

Ha nem kérte volna, még át is adtam volna, de így már semmiképpen.

– Ne kelljen kényszerítenem téged – mondta, és elővett egy Glock-ot.

– De hát, te is Mr. Haonak dolgozol, nem?

– Tíz éve nézem, ahogy az én munkám által gazdagodik, miközben én egy senki vagyok, nulla vagyonnal, szerény fizetéssel. Kell az a pecsét, már van rá vevőm.

– És ami köztünk történt?

– Ó, az fantasztikus volt. De nem képzeled, hogy beleszere-tek egy magadfajta kalandorba!

– Pedig reménykedtem benne egy kicsit.

– Na, add szépen ide, mielőtt tönkreteszed az emlékeinket.

– Dehogyan adom!

Rám fogta a pisztolyt.

– Na jó, lehet, hogy mégis odaadom – mondtam. Beletúr- tam a táskámba, ott volt a pecsét doboza és mellette a Smith and Wesson, de nem tűnt jó ötletnek használni, Ms. Cheng gyorsabb lett volna nálam. Kivettem a dobozt, és átnyújtottam neki, de az- tán egy hirtelen mozdulattal a tengerbe dobtam.

Ezzel sikerült úgy meglepnem, hogy a fegyver csöve elmoz- dult rólam. Nekirugaszkodtam, és kicsavartam a kezéből a pisz- tolyt, majd a csónakba löttem, nem erősen, de nem akartam megadni az esélyt, hogy elérje a lágy részeimet.

Esdeklőn nézett rám barna mandulaszemeivel, miközben én mindkét fegyvert is a vízbe dobtam, mert innentől csak a bajt hozhatják ránk.

Felhívtam a kikötői rendészetet, és névtelenül feljelentettem magam, mint múkincs tolvajt. Amikor partot értünk Lóng ban- dája várt rám ugyan, de nem mertek lépni a rendőrök miatt, akik szépen letartóztattak. Ms. Cheng közben ügyesen meglógott a zűrzavarban.

Fél napig tartottak bent, aztán megbékéltek azzal, hogy egy rosszakaróm szórakozott csak velem. Elnézést kértek, amiért fe- lültek egy névtelen telefonhívásnak, majd elengedtek. Visszakap- tam a holmimat: telefon, készpénz és útlevél.

Felhívtam Mr. Haot, hogy intézze a visszautamra a repülője- gyet, és egy óra múlva már a Sanghaji gépen ültem.

Mr. Hao arcán láttam az aggodalmat, amikor rájött, hogy nincs nálam, amiért küldött. Én köszönés közben átküldtem a telefonjára egy kódot.

– Nos, Mr. Hao utalhatja is a pénzt, mert öné az első pecsét. De nem haragszom meg, ha csak akkor utal, ha már tényleg a kezében van.

– Ezt nem értem.

– Pedig egyszerű, a pecsétet elhoztam a szigetről, de útközben bedobtam a tengerbe. Viszont tettem rá egy nyomkövetőt, amit a kód alapján megtalálhat ön is. Csak le kell menni érte a tenger fenekére, ami alig 120 méter azon a részen. Ez már bűvár meló, amihez én nem kellek.

Elgondolkodott, és csak reméltem, hogy nem fog kidobadni az ablakon.

– Ha tényleg így van, meg fogja kapni a pénzt. De a kiemelés költségét levonom majd a honoráriumából.

– Ahogy akarja.

Gyorsan elmeséltem még neki, hogyan alakult a szerelmünk Ms. Chenggel, amin Mr. Hao nem lepődött meg különösebben. Mindketten biztosak voltunk benne, hogy soha többé nem látjuk.

Amikor Mr. Hao és egy másik embere kivitt a reptérre – ahol a legnagyobb esélyem volt arra, hogy visszatérjek Londonba –, Mr. Hao feltett még egy kérdést búcsú előtt.

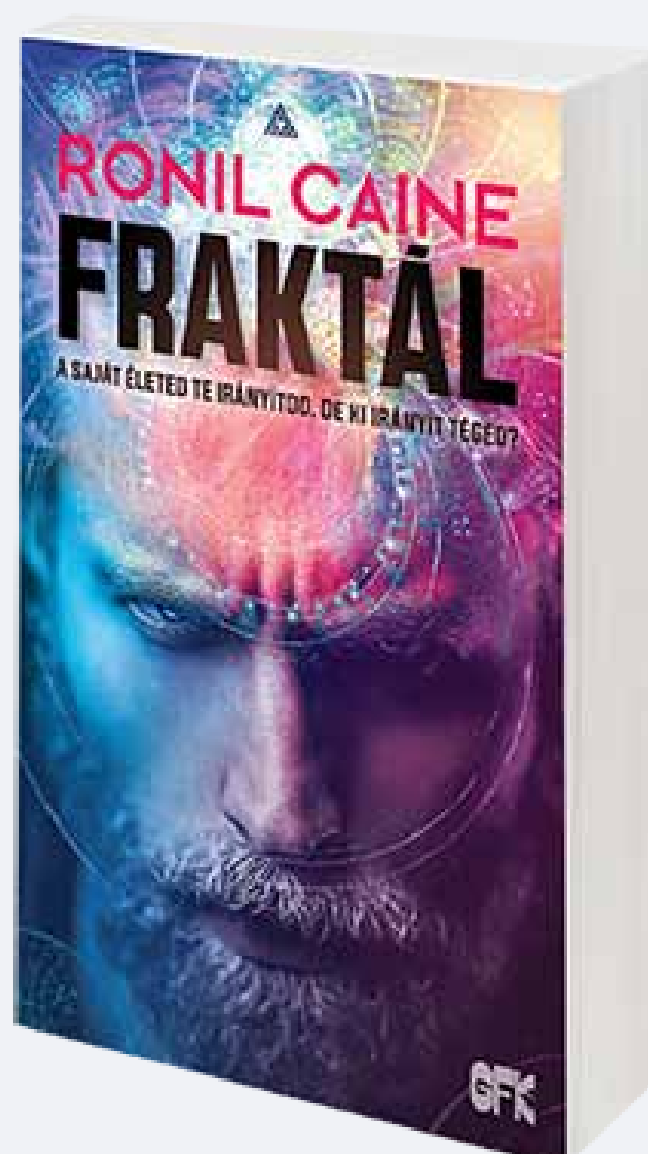
– Nem gondolkodott még azon, hogy magánnyomozó legyen, mint a nagyapja? Minden tehetsége megvan hozzá!

– Nem akarom másolni őt, csak hagyom, hogy inspiráljon.

Vége

Olvasd el Ronil Caine regényeit is:
ronilcaine.com/thriller-konyvek/

**Másolt emberek, szörnyek, robotok,
hekkerek, közeljövő és távoli jövő –
filmszerű stílus, pörgős történetek.**

Scifi, thriller, akció, horror